

червона субота:

**праця
натхнення**

СЕРЕД святкових днів календаря нашого радянського народу квітневий суботник став загальною датою. І чудовий почин передозних колективів московських підприємств, — провести Всесоюзний комуністичний суботник в переддень дня народження В. І. Леніна — викликає повсюди нову хвилю патріотичного піднесення, пробудив найкращі почуття нашого сучасника.

Іх сьогодні продемонструвати в святкових колонках праці вийшли близько 230 тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини. У 127 тисяч з них на грудях носять значки членів ВЛКСМ.

Заспівають делегати XVII з'їзду ВЛКСМ від Кіровоградської області. Перед виїздом до столиці вони в повному складі прийшли попрацювати разом з усіма.

Великі плани у юні області на день суботника. На робочі місця заступають понад 300 комсомольсько-молодіжних колективів промислових підприємств, будов, транспорту, 78 комсомольсько-молодіжних тракторних бригад, близько 80 колективів МТФ. І кожен колектив, кожен комсомолец, юнак і дівчи-

З ЛЕНІНИМ У СЕРЦІ

на прагнуть сьогодні показати зразки комуністичного ставлення до праці.

З конвеєрів заводу «Червона зірка» зійде до кінця дня 110 сівалок з написом «Комсомольська». Так вирішили молоді машинобудівники ще задовго до 20 квітня. На попередній перекличці тисячі молодих робітників Кіровограда, Олександрії, Світловодська, Знаменки доповіли штабам про проведення суботника про готовність працювати сьогодні на закономірних матеріалах і сировині.

Вагомі завдання навірили і молоді хлібороби області. Місце їх роботи — поле, ферма. Близько 400 молодих механізаторів, 200 шоферів, 150 доярок — такий загін розпочав сьогодні трудовий день в Олександрійському районі. Шістнадцять комсомольсько-молодіжних механізованих ланок вийшли на сівбу кукурудзи. А в цей час молоді райцентру працюють на будівництві клубу міжколгоспного піонерського табору «Дружба», учні ПТУ № 1, № 3 та Олександрійського радгоспу-технікуму упорядковують частину автодороги, що проходить через місто.

Перелік ударних справ на суботнику до-

повнює також участь юнаків і дівчат, піонерів і школярів в зборі металодому, озелененні нашого краю. За один день з міст і сіл вирушають десятки автоколон з сировиною для металургійної промисловості. На комсомольські організації промислових підприємств, будов, транспорту, колгоспів і радгоспів, комсомольські і піонерські організації піклі підправляти сьогодні понад три з половиною тисячі тонн металодому.

В центрі всіх подій на суботнику стоять комсомольські штаби. Від їх оперативності, діловитості залежить успіх ударного дня 20 квітня. І день цей буде успішним. Молоді трудівники Кіровоградщини доб'ються, щоб Всесоюзний комуністичний суботник на честь дня народження Володимира Ілліча Леніна став яскравим трудовим святом в рік 50-річчя присвоєння комсомолу імені вождя пролетарської революції.

А. НОВИЦЬКИЙ,
другий секретар ОК ЛКСМУ,
начальник комсомольського обласного штабу Всесоюзного комуністичного суботника.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV.
№ 48 (1840).

СУБОТА, 20 квітня 1974 року • Ціна 2 коп.

22 КВІТНЯ — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА

Минула буремна й майбутня
доба —

Він — з нами!

Він — з нами!

Він — з нами!

Ні шеста часу, ні ворожа злоба
Не спинить ідучих —

з його прапорами

в погрібний.

За останні роки якісно змінилася посівна техніка, сконструйована працівниками Кіровоградського ГСКБ. І найперше — збільшилася продуктивність сівалок. Досягли цього за рахунок підвищення швидкості, застосування більших місткостей для насіння і добрив, позначення операцій вильву насіння і внесення добрив, збільшення ширини захвату. Одночасно підвищилася якість посівних робіт, різко скоротилися затрати ручної праці, час технічного обслуговування.

КОНСТРУКТОРИ — ХЛІБОРОБАМ

Нині на зміну прийшли і нові машини, створені на базі зернових сівалок СЗ-3,6 і бурякових ССТ-12А. Та конструктори разом з вченими, механізаторами і спеціалістами суміжних спеціальностей працюють над вдосконаленням посівної техніки.

Успіх при сівбі залежить не лише від конструкції сівалки і якості її виготовлення. На продуктивність і довговічність машин впливає те, чи правильно її склали і відрегулювали, як експлуатують. Немало значить і зберігання та своєчасний ремонт. Все це, перш за все, повинні врахувати молоді механізатори, які мають ще недостатньо досвіду і практики в поводженні з технікою. Нині під час сівби кукурудзи хотілося б націлити їх на високопродуктивне використання машин. Саме такий підхід допоможе провести роботи в стрілі строки.

М. НОЖОВ,
старший інженер-конструктор Головного спеціалізованого конструкторського бюро ґрунтообробних та посівних машин.

В ЦЕХУ, НА БУДОВІ, В САДУ

Прекрасне свято — «червона субота». Свято радісної праці. Молода Олександрія готувалась до нього старанно. Найперше було створено штаб, який сьогодні регулюватиме ритм трудового дня і забезпечуватиме безперервність ходу суботника. Визначено і доведено до кожної організації завдання.

Насаджуватимуть дерева та закінчуватимуть впорядкування парку імені 50-річчя Всесоюзної піонерської організації імені Леніна, працюватимуть на будівництві палацу спорту, прибиратимуть та прикрашатимуть місто учні всіх шкіл та учениці, працівники багатьох установ. Це — близько 10 тисяч молодих олександрійців. Вони посадять тисячі плодових та декоративних дерев, до 10 тисяч кущів, зберуть сотні тонн металодому.

Місто стане красивішим. Але головне завдання «червоної суботи» — праця на робочих місцях. За верстатами та конвеєрами стають 5 тисяч комсомольців і молоді. З продукції, вартістю 860 тисяч карбованців, яку заплановано випустити сьогодні, 240—250 тисяч будуть «молодіжними». У фонд нятирічки молоді олександрійці перерахують більше 10 тисяч карбованців, зароблених сьогодні.

До кінця дня буде відома більшість результатів «червоної суботи». Поки що є цифри попередні. Але думається, вони цілком обґрунтовані. Бо і міським комсомолу, і штаб суботника узагальнили досвід минулих років, зробили все, щоб на свято праці молоді вийшли з великим бажанням попрацювати ударно, вийшли, розуміючи значення цього дня. Протягом тижня в усіх організаціях проходили міські комсомольські збори «XVII з'їзду ВЛКСМ — наші трудові дарунки». Це були ґрунтовні розмови про організацію робочого дня 20 квітня, про працю на закономірних матеріалах, про соціалістичне змагання під час суботника.

І от сьогодні це змагання розгорілось. День почався мітингами на підприємствах та в учбових закладах. Опісля, настроєні святково і по-бойовому, молоді робітники стали до своїх робочих місць. Через кожні п'ятнадцять — двадцять хвилин відбуваються підсумки праці. Учасники суботника дізнаватимуться про них відразу, а до кінця суботника штаби «Комсомольських прожекторів» випустять фотопроформаційні листки. Досвід минулорічного суботника показав, що ці заходи дуже дієві.

Завершиться трудовий день на багатьох підприємствах теоретичними конференціями. Учасники суботника обговорять результати «червоної суботи», ще раз звернуться до ленінських думок про працю комуністичну, почитують розповіді непереманих праці і молодих передовиків про трудові здобутки в нятирічки.

На ленінських суботниках минулих років олександрійці демонстрували зразки ударної праці. Певнені, що і сьогоднішній трудовий день пройде успішно. Бо комсомольці дарують XVII з'їздові ВЛКСМ свої виробничі дарунки.

А. ГРУША,
другий секретар Олександрійського міського комсомолу.

В. І. ЛЕНІН ТА А. В. ДУНАЧАРСЬКИЙ В ГРУПІ ТОВАРИШІВ ПІСЛЯ ЗАКЛАННЯ ПАМ'ЯТНИКА «ЗВІЛЬНЕНИЙ ТРУД», МОСКВА, 1920 РІК.

ТРУДОВІ ЗВЕРНЕННЯ — З ІЗДОВІ

ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЯ — ВИКОНАЄМО!

Комсомольці і молоді Долінського району готують вагомий трудовий подарунок XVII з'їздові ВЛКСМ. У соціалістичне змагання за високоякісне проведення аселяних польових робіт у найкоротші строки включилися десятки комсомольсько-молодіжних екіпіжів.

На сівбі ранніх зернових підналися трактористи Василь Мішенко і Федір Тацяк, сівачі Віктор Бойко і Микола Бишинець з колгоспу імені Горького. Вони щодня висі-

вали в ґрунт насіння гороху, ячменю одночасно з мінеральними добривами на 14—15 гектарах при нормі 12.

По-ударному працювали на ланках і молоді хлібороби колгоспу імені Лені-

на. Найкращі показники тут добився колектив комсомольсько-молодіжної екіпіжки з другого відділа, очолюваний Д. Лиходіа. Молоді сівальники завершили сівбу гороху на два дні раніше передбаченого строку.

Добре потрудилися також комсомольсько-молодіжні екіпіжі з волгоспів «Родина», «Шлях до комунізму», радгоспу імені Карла Маркса.

Нині молоді механізатори знаєш в поле кукурудзяні сівалки. Комсомольці зобов'язалися у дні роботи з'їзду трудитись лише з перевакнапням норм.

С. МАТУСЯК,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

МОЛОДИХ ДЕВІЗ: ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ!

КІРОВОГРАДСЬКІ взу-тевики візьмуть активну участь в Ленінському комуністичному суботнику. В цей день 1250 чоловік працюватимуть на своїх

Із зекономленої сировини

робочих місцях, а 50 — на впорядкуванні території.

Колектив фабрики зобов'язався виготовити 9700 пар дитячого взуття із зекономлених матеріалів. Це дасть можливість внести у фонд п'ятирічки 33 тисячі карбованців. Від ветеранів праці не відстає і молодь. Комсомолки Юліана Ахерман, ударниця комуністичної праці Людмила Фуріонюк і молода робітниця комсомолка Надія Медвєдєва — серед найактивніших учасниць соціалістичного змагання. Комсомольці цією, якій першим на фабриці юніорів званий цеху комуністичної праці, вирішили виготовити 2770 пар взуття (із зекономлених матеріалів) і внести у фонд п'ятирічки 700 карбованців.

А. ПЕЧЕНЮК,
наш громадський ко-
респондент.

ПРАЦЮЄМО З ПІДНЕСЕННЯМ

У НАШОМУ будівельному управлінні робітники від новачка до ветерана схвально зустріли ініціативу москвичів — 20 квітня провести Всесоюзний комуністичний суботник. І конкретними трудовими ділами випроби кожен відзначити переддень 104-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Сьогодні на багатьох будовах майорять лозунги: «Суботнику — найвищу продуктивність праці!» Під цим девізом заступили на свої робочі місця понад 200 комсомольців і молоді нашого управління. На важливих об'єктах міста нестимуть ударну вахту юнаки і дівчата. Комсомольсько-молодіжна бригада, яку очолює Мариса Стригуль, буде зводити корпус районної лікарні на 240 ліжок. На будівництві цеху нестандартного обладнання будуть зайняті 35 чоловік. Ще задовго до сьогоднішнього дня вирішили: зароблені на суботнику гроші перерахувати у фонд дев'ятої п'ятирічки. Блесок нашого управління за попередніми підрахунками повинен перевищити тисячу карбованців. А настрій у всіх — попрацювати так, щоб збільшити цю цифру.

В. СКАЛА,
електромонтер, член комітету комсомолу БУ
№ 1 тресту «Олександрівважбуд».
м. Світловодськ.

НА СУБОТНИКІ

Фото В. КОВНАКА.

ЯК СУМЛІННЯ ВЕЛИТЬ

ІНТЕРВ'Ю З БРИГАДИРОМ

Їх — десятеро. Комуністи — Анатолій Бабич і Юрій Мисусенко. Перший — бригадир, другий — групкомсорг. Решта — комсомольці, випускники профтехучилища.

Нині це один з кращих комсомольсько-молодіжних колективів комбінату «Кіровоградважбуд». Юнакам і дівчатам з бригади А. Бабича доручили зводити комбінат «Рембоутехніка».

— Як живуть і працюють члени бригади в рік святкування 50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна? — з таким запитанням звернувся наш кореспондент до АНАТОЛІЯ БАБІЧА.

— Наша мета — вчитись працювати по-ленінськи, повсякчас підвищувати свою якість і майстерність, відчувати високу відповідальність за доручену справу. Так велить нам наша комсомольська свідомість. Соціалістичні зобов'язання виконуємо на початку грудня, збереглимо 10 тисяч штук цегли, 15 кубометрів річчя.

Щоб бути першими в змаганні треба, звичайно, постійно підвищувати свою майстерність. І тут нам велика підмога — наставництво. Великі досвідчені доповідають молодим: Петро Медвєдєв — Натані Цуриковій, Юрій Мисусенко — Василеві Бузюновському, Микола Десик — Миколі Дубовому. Три члени нашої бригади підвищили свою кваліфікацію: ще на один розряд, три — закінчили навчання у вечірній школі. Ми з Юрієм Гусєвим до вступу в будівельний технікум...

Як член обкому ЛКСМУ, Анатолій Бабич часто буває в інших комсомольських організаціях будівельних управлінь міста, висуває на ринку новобудов разом з комсомольськими прожектористами. І його завжди турбують проблеми, що заважають бу-

дівельникам працювати швидко і якісно.

— Періодом нам затримують поставлення річчя, одержуємо некомплект матеріалів. Це впливає на ритм праці. А потім доводиться психізувати — злиди і низька якість.

— А як працюватиме бригада 20 квітня, в день «червоної суботи»?

— Кожен член бригади має за день виконати певну кількість метрів перегородок. Зробимо по дванадцять. І такий темп буде надалі, зокрема в день роботи XVII з'їзду ВЛКСМ.

День за днем. Бригада молодого комуніста Анатолія Бабича щодня рапортує:

— Завдання виконано достроково. Є зекономлені матеріали.

І все зроблено на совість. Як і обіцяли.

НА ПРИЗ ГАЗЕТИ «МК» «ПЕРШІ ТРИТЯСЯЧНИЦІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ»

ЩОДЕННИК УСПІХУ

ЗАКІНЧИЛОСЯ обіднє доіння, а доярки не розходилися, чекали вихідну того дня Надію Говорун.

Завідувач третім відділом колгоспу імені Ульяновського Іван Федорович Томашевський, коли зібрався всі, похитався:

— Дівчата діли тому, дівчата, ми поздоровляли Надію. Вона в першому кварталі надолала на кожну корову по 1246 кілограмів молока. Ніхто в Голованівському районі не добирав таких показників. А зараз ми дізналися, що Надія стала переможцем у змаганні серед молодих доярок області.

Комсомолки Ганна Цвігун, Надія Брижатиюк, Лідія Баланюк, Валентина Тимошина щиро поздоровляли групкомсорга ферми, розглядали щойно вручений Н. Говорун приз «Перші три тисячниця Кіровоградщини».

Згадали і про свій наказ Надії — розповісти на районній комсомольській конференції про те, як включилися минулого року у конкурс, як участь у ньому допомагає добиватися високих надобів і дати

слово делегатам: хтось з них, членів комсомольсько-молодіжної, обов'язково володітиме цим призом.

Слова дотримали, хоч і не сподівалися зробити цього у першому кварталі. Зібрала Надія в січні дівчат на комсомольські збори і повідомила, що на сусідній фермі сузужно з кормами. «Потрібно поділитися», — запропонувала, подумавши, що за приз доведеться боротися вже в другому кварталі. — Будемо, дівчата, добиватися корми, робити мінеральну підкормку. Давайте вирішувати разом. Та допомогти сусідам потрібно. Знали, на що йшли доярки, але погодилися.

Розпочалися трудові біографії Надії Говорун дванадцять років тому, як закінчила семірічку. В усьому приклад брали із старшої сестри. Неабияким успіхом було тоді надолати по 3000 кілограмів молока на кожну корову. Надія досягла цього рівня і здивувала багатьох... Повернулася якраз на ферму літня доярка Антоніна Смуток. «Беріть

мою групу», — запропонувала Надія, — я нову родючу. Ізабрала групу, в складі знову перемігши три тисячний рубіж. У 1971 році Надія Говорун приєднала в партію, і тоді ж нагородили орденем «Знак Пошани». Близько 4 тисяч кілограмів молока на кожну корову надолала вона минулого року, і за успіхи у Всесоюзному соціалістичному змаганні була нагороджена орденем Трудового Червоного Прапора.

Змагається Надія із комсомолкою Ганною Цвігун, яка теж зобов'язалася надолати на корову по 4 тисячі кілограмів молока. І Ганна і Надія підписали також договір на трудове суперництво із молододою дояркою саого колгоспу Валентиною Парахонько, яка минулого року подолала чотиритисячний рубіж, увійшла в десятку кращих молодих доярок області.

На фото: приз газети «Молодий комунар» «Перші три тисячниця Кіровоградщини» у НАДІЇ ГОВОРУН (зліва) із колгоспницею Ульяновської Голованівської району. Подарунок комсомолки НАДІЇ БРИЖАТІЮК та ЛІДІЇ БАЛАНЮК вітають групкомсорга комсомольсько-молодіжної колективу МТФ із успіхом.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ЩОБ краще збагнути стан справ на реконструкції Сальківського цукрозаводу, оголошеної ударною комсомольською будовою, — найкраще потрапити на оперативку, яка щодня відбувається в кабінеті директора підприємства Денила Акимовича Скала. Збираються начальники всіх дільниць, що ведуть роботи разом з генпідрядником — Побузьким управлінням комбінату «Кіровоградважбуд», та замовники — з боку адміністрації заводу. Розмова тут кожного разу коротка й ділова.

Проте фотографією однієї такої виробничої наради вихопити всі деталі й подорожці будівництва просто неможливо. Ситуація змінюється чи не щодня.

Начальник дільниці будівельно-монтажного управління № 123 Віталій Заліско звітує про виконання обсягу робіт на своїх дільницях, виявляється, щоб виконати денну норму, ще треба закінчити кладку стін для хімикоопчистки. В свою чергу Віталій Заліско незадоволений: СУ-200 поставив їх невідомою передумкою, яку йому металоконструкції. Тут же зобов'язують його підготувати дані про комплексність цих виробів — вони будуть відомі. Начальник дільниці БУ-123 Заліско заготовує всі оригінали до записки. Близько, що обіцяє, і надолані нехайно будуть ліквідовані.

А вже завізався дискусія між Василем Петровичем Сиренком, що представляв СУ-200, та механіком Іваном Микитовичем Бойком. В чому суть? Станцію підйому сировини по акту Василь Петрович вже повинен здати, а насправді ще не встигли показувати ладієм на механіку — він, мол, винен, не видав нам потрібної кількості матеріалу...

Не придатні для тракту подачі лотки, не довели плити, електроди обіцяють дати аж увечері. Начальник комплексу реконструкції Василь Миколайович Мельник дзвонить в Кіровоград, застря збирається в Запоріжжя. Адміністрація будівництва ще раз переглядає робоче завдання, щоб працювати на реконструкції у дві зміни.

І от в цьому, на перший погляд здавалось би, хаосі розмов і жестикуюванні виразно проступає ділова струна, що спрямовує обговорення в потрібне русло, скорому висловлювання, обриває пусті фрази. І, врешті, зупиняє увагу присутніх на договорі про соціалістичне змагання між працівниками Сальківського цукрозаводу і комбінату «Кіровоградважбуд». Фактично, це ряд взаємозобов'язань генпідрядників і замовників, з якого «випадають» кілька пунктів — підібрали строк виконання. Що ж, зволікають зараз — значить перекладати на власні плечі, крім відповідальної майбутньої, і нашу сьогоднішню. Тривожно стає тому, що ця сукупність може виявитися надмір непосильним тягарем...

Попри всі недоробки на реконструкції є колектив, які намагаються з виконанням норм. Їх можна навести як приклад для інших робітників.

Цікавим було знайомство з таким, уже відзначеним у «Блискавіці», колективом теслярів-бетонників шостої дільниці Петра Чабанюка. Бригадир, споважливий, ши-

рокопечий, говорить неспіхом. Будівельником став 23 роки тому, одразу після служби в армії. Сам висловився з усміхом про це, назвавши власне життя «кочовим». Будова, як весни, змінювали одна другу, до спеціалістики звик як до власного прізвища.

Найбільше в пам'яті останнє — Побужжя. Будівництво феронікелевого комбінату провів від початку й до кінця. В трудовій книзі — лише подяки, що позначили сумлінну працю.

В Сальківському Петро Мусійович підбирав бригаду на місце. Допомігав хлопцям, звичайно частіше безпосередньо за роботою. Спеціально на навчання не роз'їждився, — часу обмаль. Методи? Його

«МОЯ АДРЕСА — САЛЬКОВЕ»

● НА УДАРНИЙ КОМСОМЛЬСЬКІЙ БУДОВІ

обличчя знову просвітлює усміх. Згадає, ніби для себе. Велосипед ще раз не довелося придумувати. Казав хлопцям, що найліпше і, водночас, просто — роби так, як я.

Всього було. А тепер колектив — один з кращих в шостому управлінні. Всі десять будівельників швидко й швидко виконують бетонні й теслярські роботи, в'яжуть арматуру. Відзначили вже хлопців — Іллю Чабанюка, Анатолія Комісарчука. Самі ж комсомольці бачили спочатку: коли прийшли — все ніби було невпорад, настроїв пропав. А тепер колектив заручився, пробирав трудовий гарт. Згадають, як на дні раніше строку виконання завдання — підготували фундамент під колони металоконструкцій головного корпусу, «серця» заводу. Вчасно здали фундамент і під турбогенератор...

Щодня приїжджає молодь на реконструкцію Сальківського цукрозаводу, повнозначний загін будівельників. Є чим зайнятися в позаробочий час. Член корупкту нашої газети інструктор Гайворонського РК ЛКСМУ Микола Сосонський розповів, як організували тут бібліотеку — комсомольські організації шкіл району зібрали книги і передали в подарунок молодим на будові.

А молоді будівельники на конвертах листів до рідних пишуть зворотну адресу — «Салькове».

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара»,
Гайворонський район.

ПАЛКИЙ відгук у комсомольців і молоді нашого району знайшов закликач москвичів — зробити «червону суботу» днем високопродуктивної праці. Понад 13 тисяч молодих виробників, колгоспників, службовців, школярів стали сьогодні до верстатів, вийшли на поля, впорядковують вулиці селищ. Нинішній день став справжнім святом комуністичної праці.

Основна частина молодих робітників працює на своїх робочих місцях. 80 комсомольців цукрозаводу ремонтує обладнання. Вони вирішили виконати за зміну півтори норми. Комсомольсько-молодіжний механізований загін районного відділення «Сільгосптехніки» зобов'язався перевезти і розвезти на полях колгоспу імені Карла Маркса 200 тонн органічних добрив, перевезти до складу цього господарства 120 тонн мінеральних добрив. Всі члени колективу працюють на закономірному палитві, виконують завдання на 130 процентів, а молоді трактористи Василь Міхно, Микола Федоренко, Леонід Дворницький, Михайло Гейнов — на 150.

Понад три тисячі молодих колгоспників вийшли на весняне поле. Члени комсомольсько-молодіжних тракторних бригад колгоспів «Дружба», імені Жданова, імені Шев-

вону суботу» високопродуктивно працює, здати молоко високої якості.

Значний обсяг робіт вирішили виконати школярі. Вони посадять близько 50 тисяч дерев і кущів, у Рівному, Комишуватому, Глодосах, Новоукраїнці старшокласники закладуть алеї, парки. Учні також зберуть і вивезуть 150 тонн металевого брухту. Зароблені під час суботника комсомольцями і молоддю кошти, близько 10 тисяч карбованців, будуть перераховані у фонд дев'ятої п'ятирічки.

В. ЛУГОВНИЙ,
інструктор Новоукраїнського райкому комсомолу.

ВЕСНЯНИЙ ПОЛЕ

Ченка приступили до сівби зернової кукурудзи і посіють цю культуру на площі понад 400 гектарів. Молоді механізатори інших господарств готують ґрунт для сівби качанистої, сіють кукурудзу на сямос. Значна частина юнаків і дівчат перебирає картоплю на свочесовищах господарств.

Молоді доярки району підтримали почин членів комсомольсько-молодіжної МТФ колгоспу імені Фрунзе (госпкомсорт Ніна Гудочник) — ознаменувати «чер-

Добитися сьогодні, в день комуністичного суботника, найвищої продуктивності праці, здати молоко лише першим класом з найменшими затратами праці — так вирішили члени іваної комсомольсько-молодіжної ферми. І в правилах у нас від слова не відступати. До молокоприймального пункту відправимо 30 центерів молока. А в перервах між доїннями і годівлею комсомольці посадять біля корівників дерева, побудують приміщення, ти навколо тваринницького містечка.

Комуністичною працею нинішній день відзначають всі трудівники ферми.

К. МАСЛОВА,
групкомсорт комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Перше травня» Маловисківського району.

Слухачі університету комсомольських кореспондентів повідомляють:

ПІОНЕРІЯ — ПОРУЧ З КОМСОМОЛОМ

З нетерпінням чекають «червоної суботи» комсомольці та піонери Диківської середньої школи. Знаменського району. Вже визначено фронт робіт. Десятикласники, наприклад, об'єднують спортивний майданчик, оброблятимуть шкільні ділянки, виступлять з концертами на грех колгоспних тваринницьких фермах. Зараз вони впорядковують парники.

Не відстануть від старшого брата — комсомолу — і піонери цієї шко-

ли. Вони працюють на колгоспному полі. Цю ж роботу виконуватимуть і в день суботника.

Л. ТИТАРЕНКО,
учениця десятого класу.

НЕ ЧИСЛОМ, А ВМІННЯМ

— Хоч наша комсомольська організація і належить до малочисельних, — сказав її ватажок, токар Володимир Маслов, — та це не стане перешкодою у виконанні тих завдань, які запланували ми на день суботника.

«Червоної суботи» — гідну зустріч! — так вирішили на загальних зборах, що відбулися 2 квітня, комсомольці Братолубівського відділення «Сільгосптехніки».

В цей день всі вони працюватимуть на своїх робочих місцях. Було прийнято зобов'язання — виконати свої змін-

ні норми не менш, як на 125—130 процентів.

С. ФЕНЕНКО,
начальник штабу «Комсомольсько-молодіжної бригади» Братолубівського відділення «Сільгосптехніки» Долинського району.

На будівництві ДЮСШ

«Всі — на суботник!» — з таким закликом до всіх школярів міста Кіровограда звернувся учні середньої школи № 5. Вони в цей день працюватимуть на вулицях і в скверах міста.

З великим ентузіазмом зустріли учні заклика дев'ятої школи попрацювати на будівництві спортивного комплексу. Так і вирішено: двісті наших старшокласників візьмуть участь у будівництві, решта — працюватиме в сквері імені Шевченка. Піонери в цей день збиратимуть металолом і макулатуру.

А. МАТКЕВИЧ,
учениця восьмого класу СШ № 5 м. Кіровограда.

А ЙШЕ ПЕРШИМ КЛАСОМ

ЛЕНІНСЬКА ВАХТА

В Кіровограді, неподалік від річки Інгул, стоїть старовинний млин. З давнини текли сюди пшеничні ріки, щоб стати хлібом. Але якось стався такий випадок, що його всі пам'ятають і до цього часу. Йшов шостий рік Радянської влади. Напередодні першого травня робітники млина зібралися в дворі, готувалися до святкової демонстрації. Хтось з них запропонував вибрати Володимира Ілліча Леніна почесним вальцювальником. Проголосували. Одноголосно. З тим і на першотравневу демонстрацію вийшли.

Про події тих років місцева газета «Красный путь» писала 4 травня 1923 року: «Загальні збори робітників млина... постановили вибрати товариша Леніна почесним вальцювальником, а його зарплату віддавати для розвитку повітряного флоту. Крім того, робітники постановили перед кожним святом одну годину відпрацювати понад норму. А зарплату також віддавати для розвитку авіації».

В об'єднанні зберігся рахунок Володимира Ілліча, позначений червоним 1923 року. В ньому значиться зарплата 642 карбованці 40 копійок.

Минали роки. Ленінська вахта стала традицією. Гроші з рахунку Ілліча відкладалися на стратостати та літаки, на яких літав Валерій Чкалов, на перші ракети, які в той час піднімалися лише на 300 метрів над землею...

Коли ж сьогодні вдяляюся в портрети комсомольців, то бачить мене не тільки Байконур, але й старий млин в Кіровограді... А ми самі ніколи не звертали уваги на те, що пшеничний колос нагадує спрямовану в небо ракету?

О. НАГОРНИЙ,
директор Кіровоградського обласного державного архіву.

ВІСТОРІЯ людства Володимир Ілліч Ленін — творець Комуністичної партії Радянського Союзу, основоположник першої в світі соціалістичної держави належить видатна роль. Його ім'я відоме в усьому світі.

Ленін — основний із багаточисельних псевдонімів Володимира Ілліча, став другим прізвиськом, під яким він і ввійшов у світову історію. В незакінченій автобіографії в травні 1917 року він свідчив: «Знайте мене Володимир Ілліч Ульянов».

Необхідність у псевдонімах Володимир Ілліч відчув уже на перших порах своєї революційної діяльності. На початку нашого століття шеф московських жандармів Зубатов доносив своєму начальству, що «більшого за Ульянова зараз в революції нема нікого» і пропонував «різати цю голову з революційного тіла».

В Росії в еміграції Володимир Ілліч вимушений був ховати своє справжнє прізвище від поліцейських шинків — царських, німецьких, австрійських та ін. Використання псевдонімів допомагало йому вести політичну, організаційську, теоретичну і літературну роботу. І до 1917 року його знали більше під псевдонімами, ніж під справжнім прізвиськом Ульянова.

Зараз відомо понад 150 псевдонімів, якими користувався Володимир Ілліч протягом своєї революційної діяльності. Серед них партійні клички, літературні псевдоніми і вигадані імена на документах, якими доводилось йому користуватися з метою конспірації. З партійних кличок найвідомішою була «Старик». Так молодого 23-річного революціонера називали його товариші по партії. В 90-і роки минулого століття цією партійною кличкою почали називати всю групу революційних марксистів, очолюваних Леніним.

Багато псевдонімів Ленін використовував один — два рази, деякі частіше. Але були й такі, до яких він звертався часто. Першим літературним псевдонімом Леніна був «К. Тулін», який в 1895 році він підписав свою статтю «Економічний зміст царизму і критика його в книзі п.

Струве». До цього псевдоніма Ленін звертався протягом кількох років.

Одним із поширених був «Ільїн»; під цим іменем Володимир Ілліч надрукував свою відому працю «Розвиток капіталізму в Росії».

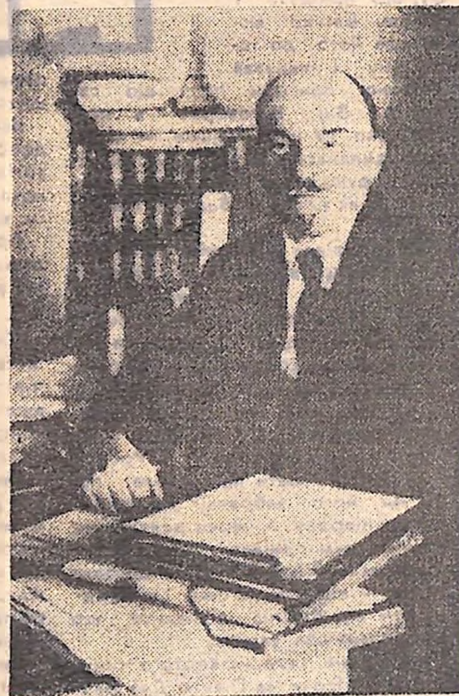
Що стосується псевдоніма «Ленін», то він уперше з'явився в грудні 1901 року в журналі «Зоря», де був надрукований початок статті «Аграрне питання і критика Маркса». В 1902 році з виходом у світ книги «Що робити?» цей псевдонім став основним псевдонімом Володимира Ілліча. Чому він віддав перевагу саме цьому

ПСЕВДОНІМИ ІЛЛІЧА

псевдоніму, відповісти важко. Ми маємо поки що лише одне джерело. На весні 1924 року співробітники редакції газети Московського комітету партії «Комячейка» попросили Н. К. Круську розповісти, як виник цей псевдонім. 16 травня того ж року в № 10 цієї газети з'явилася така відповідь Надії Костянтинівни: «... Я не знаю, чому Володимир Ілліч взяв собі псевдонім «Ленін», ніколи його про це не питала... Навпевне, псевдонім вибрано випадково... Не думаю, що Володимир Ілліч надавав особливого значення псевдоніму».

Те ж говорив і молодший брат Леніна Д. І. Ульянов.

До Жовтневої революції Володимир Ілліч часто підписував свої твори «Н. Ленін». За кордоном ці ініціали розшифровували, звичайно, як «Микола Ленін». Пізніше, що в 1921 році знаменитий англій-

ський письменник Бернард Шоу відіслав В. І. Леніну свою книгу з таким дарчим написом: «Микола Ленін, єдиному державному діячу Європи, який володіє талантом, характером і знаннями, що відно- відіають його відповідальному положенню».

У другій частині довідкового тому до 5 видання Повного зібрання творів В. І. Леніна опубліковано покажчик псевдонімів Володимира Ілліча. До нього включені псевдоніми, названі ним самим, а також ті, якими він підписував статті, листи, документи і матеріали. За кожним з них стоять яскраві сторінки життя і діяльності вождя міжнародного робітничого класу і всіх трудящих.

М. МИХАЙЛОВ,
ЛІНІ.

Я ПРОНЕСУ ІХ ВСЮДИ...

Тут все його,
Тут все до болю наше —
Від тих ідей, якими Ленін жив,
До котелка, в якому кашу
Варив Ілліч на озері Розлив.
У цих кімнатах я таму подих.
Здається, двері скриплять —
І сюди
Зайде Ілліч, як сотні раз
Згхходить,
В руці кашкет зім'явши,
Як завжди.

І хоч який він зайнятий не буде,
Для мене знайде кілька
теплх слів.
Я збережу, я пронесу їх всюди,
Як все, що він нам заповів,
За те, що час Комуні
вже близький,
Я вдячний Леніну любов'ю
сина.
...На гомінливій вулиці Москви
Виходжу я,
Окрилений і сильний.
В. ГАНОЦЬКИЙ.

КНИГКИ ПРО ВОЖДА

«Тобі про Леніна» — так називається одна з книжкових виставок, які колектив обласної бібліотеки імені Аркадія Гайдара організував до 22 квітня — Дня пам'яті вождя революції. Юні книголюби зможуть ознайомитися з книгами, які розповідають про життя і діяльність Ілліча і з виставок «Ми Леніна носимо ім'я»,

«Живуче ленінське слово звучить сьогодні, як і вчора».

Відвідувачі бібліотеки взяли участь у циклах ленінських читань, які проходили у бібліотечній. Для старших читачів такий цикл завершився ранком «Ленін і ленінці», в якому взяли активну участь п'ятикласники Кіровоградської середньої школи № 5.

ВІД ШІСТНАДЦЯТИ...

(Закінчення розповіді про взаємини Валерія і Ліди).

«Буду чекати»

— Батько викликав Валерія телеграмою. Написав: «Матері важко». Мені дійсно було важко. Наступного дня він прилетів літаком. Як зайшов — я з плачем на нього. «Тепер й інститут пропаде», — плачу. Зізнався у всьому.

А Микола Іванович наказав йому одразу дати телеграму в інститут, що затримається. Другого дня вони з батьком виїхали в Ростов. А ще через два тижні повернувся сам. Валерій з Ростова поїхав прямо на Київ. Ліда ні на що не згодилась — ні розписатися, ні весілля справити, ні приїхати додому. Замість весільної радості в нашому домі поселився траур. Ми були вбиті...

Від батьків Ліди Поліна Михайлівна дізналася пізніше, коли народилася дитина. Валерія викликали телефоном і повідомили про це. Другого ж дня він був у Ростові, пішов до Ліди з квітами. Його чекала, на жаль, холодна зустріч. На багату записку Ліда відповіла однією короткою: «Вчись собі спокійно. Я не буду тобі заважати...».

— Як приїхав на канікули — ходив очманілим, — закінчувала Поліна Михайлівна. — Не відповідала йому Ліда. «Поїдь», — просила його, а він мені «На коліна ставати!...». А через пір року Ліда вийшла заміж за набагато старшого від себе — інженера. Я все знала, бо ми радилися з батьками, так хотіли, щоб між Валерієм і Лідою злагода настала... Він уже був на третьому, як вона стала йому писати. На канікули поїхав у Ростов і звідти прислав телеграму, що приїдуть з Лідою. Батько викликав його до телефону і наказав негайно приїхати поки що самому. Він поговорив з ним серйозно. «У них, — каже, — можливо, склалася сім'я, треба взяти себе в руки, вона може ще не подумала, як слід». Та Валерій став на своєму.

Як я з'ясувала Ліду. Ми простили їй, що відцуралась тоді Валерія, вийшла заміж. І вона у всьому старалася. А Валерій, навпаки, ненавче збожеволів. Перед від'їздом на навчання почав сперечатися, поприкати, а як поїхав — рідко писав! Після одного листа вона схопила Юрку, вучка нашого, і пішла до своєї матері. Поїхала знову в Ростов. Тільки Юрка мати не віддала, поїм ми його забрали, доглядали майже півроку. А через деякий час вона за ним приїхала. Ми думали, все якось обійдеться, а як забрала Юрку — відчували негоже. І справді, згодом від батьків дізналися, що здрігнув вийшла заміж...

А Валерій після четвертого кинував навчання, їздив на Північ. Два рази одружувався. Першої і не бачила. А друга ще нещодавно написала листа, що коли ми не повернемо до неї Валерія, вона подасть в суд на аліменти...

— Як же навчання? Так і не закінчив? — питаю.

— З горем пополам — заочно... Ще я дізнався, що Валерій змінив кілька місць роботи, що спробував і в Ростові працювати, що і в новій сім'ї (це вже була, по суті, третя сім'я) Ліда не мириться: нещодавно вона приїздила до матері з маленькою дочкою.

— А Валерій був у відпустці, вдома господарював. Ліда, виявляється, приїхала в той день, коли від'їхав він на роботу... Може б стрілися, — чуло тихе Поліні Михайлівні з якоюсь надією. — А, може, й добре, що не зустрілися, — вже із задумою. — Поїхав. Боюсь я за Валерія. Ніколи він у нас не прилучався до спиртного. Ви ж знаєте нашу сім'ю. А це я занепокоїлася. Знаєте, нічого не хочу сказати, а не сподобалося цього разу, як він

до неї охочий, до пляшки... Може, це мені здалося. Ми так вже за нього попереживали, та й зарез життя не вташували. Ми ж так вірили, що буде щасливим. Усе віддавали. Не знаю, що трапилось...

Я пам'ятаю, тоді не сказав Поліні Михайлівні чогось заспокоїливого. Мовляв, усе влаштується. Мене глибоко вразила розповідь цього хлопця, якого я знав. І я на прощання пообіцяв неодмінно зайти до них. Така нагода трапилася. Микола Іванович, навпаки, розповідав мало, як і буває це у чоловіків, але я відчував, як ніяково цій людині, ніби все, що сталося, було великою

ДВОЕ

поразкою його, Миколи Івановича, життя.

Якою буде подальша доля цих двох молодих людей? Нам би не хотілося пророкувати їм зневіря, невпаштованість — біду. Хочеться їм від щирої душі щасливого...

Проте вже чимало вчинено і Валерієм і Лідою. І давайте ми з вами розберемося в тому, що сталося.

Спроби зробити це є у листах, остання пошта — (близько 30 листів) наших читачів, які висвітлюють вже свої думки, не дочекавшись кінця розповіді. Валентина Марчук із селища Компаніївки пише: «Не можу не написати вам листа тому, що дуже схвилювала мене стаття. Я не знаю, вірніше, не можу повністю зрозуміти, яка причина тому, що сталося з Лідою і Валерієм». Але через рядок майже категорично твердження: «Мені здається, що причина в тому: Ліда і Валерій просто не кохали одне одного...» І на підтвердження — розповідь про свою знайому Таню С., з якою сталося те, що сталося з Лідою, але Олександр через чотири роки приїхав до неї і сина, і вони тепер щасливі!

Люди мила Саморокова з м. Олександрії міркує дещо інше: «Дуже шкода їх, що вони втратили свої почуття так рано. Якби вони зберегли свої почуття чистими, закінчили навчання, одружилися, то дитина в їх сім'ї не була б поміхою, а тільки радістю. Сім'я була б щасливою, а так, я не дуже впевнена, що в них буде любов, відвертість, довіра...».

Думки різні. Давайте все ж проаналізуємо те, що трапилось. Ліда відсажувалася від Валерія одразу десь після випускного. Ми вже говорили: вони обоє злякалися того, що трапилось, вони розгубилися, були приголомшені: юнак і дівчина не були розбещеними, знали, що добре, а що погано. Чи не через це і від університету (своїх мрій) відмовляється Ліда? Вона знає, чим може закінчитись їх вчинок. Студентка-першокурсниця з дитиною...

Чи не вважала вона це найбільшою ганьбою? І від інституту відмовилася з тієї ж причини. Підтвердження цьому: у важку для себе хвилину Ліда їде до сестри, де дічину, по суті, врятовує. Але почуття, воно врятоване?

Ліда відштовхує від себе і батька дитини — Валерія. Може, тому, що він не залишився у місті з нею і вступив до політехнічного. Мовляв, він за неї не переживав, такий слякий. А можливо, Ліди шкода стало цього здибного, гарного хлопця, і вона вважала, що сім'я стане йому на заваді.

А, вірніше всього, Ліда не була готова до сімейного життя і все це відбувалося для неї ніби уві сні, вчорашня випускниця ще не змирилася з тим, що вона не жінка-радистка, безтурботна студентка, майбутня вчителька, а заклопотана мати. Що мрія, яку стільки років планувала, відлетіла якось враз. І що винуватець цьому він, Валерій. Як же тут подати йому руку?

Згодеться, у сімнадцять і вісімнадцять ми менше всього думаємо і дбаємо про заміжжя, одруження. Ми бачимо себе майбутніми пілотом і інженером, машинобудівником і машиністом, агрономом і артисткою, геологом і конструктором, вчителькою і медсестрою. До цього, перш за все, прагнемо. А потім хочемо бачити поряд себе друга — вірного, незрадливого, гарного, веселого, щирого. Чи не так?

Перед Лідою і Валерієм після їх вчинку життя поставило все інакше, спочатку — друг, народження сім'ї, а потім (тепер уже значно важче!) добиватися здійснення своєї мрії. Ліда і Валерій, як і кожен юнак і дівчина у їх віці (винятки лише окремі) не були готові до такого повороту. А звідси — відчай, розпач, допущення нових неправильних вчинків. Чому вийшла заміж? Можливо, хотіла себе покарати — зробила помилку, тепер вийде заміж за будь-кого, за вдов' сім'ю, оце твоє вчителювання. Але ж чоловік виявився не Валерієм. Вона зовсім про такого не мріяла, злякалася довгих років життя без любові, щастя і тому, вже змирившись зі своїм становищем, пішла до Поліни Михайлівни в невістки.

Але тепер запротестувало серце у Валерія. Далі буде все добре, міг міркувати він, але чому вона тоді його відштовхнула, чому зрадила, вийшовши заміж за іншого? Вона зрадила їхньому почуттю. Адже він не зраджував... Тоді він не поїхав би з міста, але якби вона йому хоч слово сказала...

А далі — ще гірше. Ліда кидає і цю сім'ю, а Валерій не може збудувати нову міцну. Може, на заваді — світле чуття того незабутнього світланку? Може, перед ним все ж стоїть Ліда з сином?

Син... Якою б нечуваною, небаченою, ні з чим не зрівняною, великою без меж — радістю був би він для батька. Вона — мати, а він — перший син. Чи не на світі щось чудесніше, чи не щасливіша мить! А тут ця мить стала буденною, більше того, — не жданою, такою затьмареною.

Можливо, було дещо й по-іншому. Можливо Ліда і Валерій гірші молоді люди, ніж ми складаємо про них думку, хоч чого не хочеться допускати. Але головне у нас на долоні — початок життєвого шляху вийшов надто складним, важким. Як кажуть в народі, не вдався. А могло ж бути як прекрасно. Ось так, як розповідає у своєму листі Валентина Б. з Кіровограда (його опублікуємо в наступному суботньому номері).

В. ЯСЕНЮК.

(Закінчення — в черговому випуску «Двоє».)

Про вашу пошту. Редакція одержала вже 85 відгуків. Вступаючи в розмову, пишуть, які питання ви хотіли б підняти в майбутніх випусках. Деякі автори вже пропонують: «Дівоча гордість». А ви?

Останній матч розіграли

кубка Всесоюзної ради добровільних спортивних товариств профспілок з боксу в своїй зоні кіровоградці провели в спортивному залі заводу «Червона зірка». Їх суперником була збірна команда Київської обласної ради профспілок.

На ринг вийшли боксери першої шонайлегшої вагової категорії кандидат у майстри спорту Євген Бельський (Київ) та кіровоградський першорозрядник Олександр Гризлов. По очах судді віддали перевагу київцю. У другій шонайлегшій вазі зустрілися кандидат у майстри спорту Вячеслав Гутковський (Київ) та наш земляк Михайло Грушевський. Сильнішим виявився Грушевський. Першорозрядник Віктор Григоренко одержав перемогу над київським майстром спорту Миколаєм Опанасенком (найлегша вага). Майстер спорту, неодноразовий призер першості України Михайло Шкода (Київ) приніс своїй команді два очка за перемогу над першорозрядником Олександром Юдіним, кандидат у майстри спорту Василь Лисенко по очках переміг київця Леоніда Петруху (перша напівсередня вага).

Майстер спорту кіровоградця Михайло Литвинюк за виною перевагою (два очка) здобув перемогу над Василем Петренком. Напівважкого-

вик Володимир Вовченко (Кіровоград) примусив Євгена Іхоловця відмовитися від продовження бою. Три раунди тривав поєдинок майстри спорту важковаговиків — кіровоградця Анатолія Савчука та київця Василя Тимощенка. Суддівська колегія одногласно віддала перевагу Савчуку.

В командному заліку з рахунком 18:13 перемогу здобували спортсмени Кіровоградщини. На цьому змаганні в зонах закінчилися.

Обласна рада профспілок встановила три призи. Найвище нагороджені: за волю до перемоги — майстер спорту Анатолій Савчук, за найбільшу кількість одержаних очок у цих змаганнях — майстер спорту Михайло Литвинюк. Третій приз отримав кращий боксер у звітному матчі — київський майстер спорту триразовий чемпіон республіки Михайло Шкода.

В. ТВЕРДОСТУП.

ГПО НА МАРШІ

„Стань чемпіоном ГПО“

Під таким девізом тривають в Знаменні змагання з багатоборства ГПО на приз газети «Комсомольская правда». В колективі фізкультури «Факел» юнаки та дівчата обладнали комплексні майданчики, на яких складали залік з фізичної та військово-технічної підготовки. А на комсомольських зборах авангардівці нашого колективу кинули клич: «Кожному комсомольцю — спортивний розряд!»

9 травня — фініш першого етапу змагань, який проходить в цехах, бригадах, навчальних групах, класах. У нас вже претенденти для участі в районних та міських змаганнях. Це — першорозрядники В. Новоселов, В. Першин, І. Полікута, Н. Шульженко.

Кілька днів тому ми надіслали рапорт в обласну раду ДСТ «Авангард» про успішне завершення спартакіади з багатоборства ГПО.

А старти тривають.

О. БОРИСОВ,

кандидат у майстри спорту СРСР.

21 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Колірне телебачення. Радіо-колонка гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Колірне телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Славу Радянському Союзу». (М). 11.00 — «В ефірі». «Молодість». (М). 11.45 — «Музичний кіоск». (М). 12.15 — «Сільська година». (М). 13.15 — Художній фільм «Егор Буличов та інші». (М). 14.45 — Колірне телебачення. Концертний зал телебачення «Орля». (М). 15.30 — «Міжнародна панорама». (М). 16.00 — «На ваші замовлення». Музична програма. (М). 16.40 — «Поезія». (М). 16.55 — «На афішах Великого театру СРСР». (М). 17.30 — Колірне телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.00 — «Кіровоградщина на суботнику». (Кіровоград). 18.15 — Колірне телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 19.15 — «Народжено революцією». Документальний фільм. (М). 19.35 — Концерт майстрів мистецтва. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження концерту майстрів мистецтва. (М). 22.30 — Спортивна програма. (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Наша афіша. (К). 10.05 — Телефільм «Історія однієї сім'ї». (К). 11.05 — Дія дітей. «Здрастуйте, друзі!». (К). 11.50 — «Сільські обрії». (Херсон). 12.15 — «Автотурнір-74». (Дніпропетровськ). 13.15 — «Екран молодих». (К). 14.15 — Фільм-концерт «Веселі малюнки». (К). 14.35 — Мультфільм «Наша приятелька Мікелетта». (К). 14.45 — Телевізійні мультфільми «Братерство». (Ужгород). 15.25 — Для школярів. «Ми на марші». (К). 16.25 — «Московські канікули». Телевізійна. (К). 18.30 — Програма «Вісті». (К). 19.00 — Спортивна програма. Першість СРСР з футболу. «Динамо». (К). «Шахтар». (Д). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Красна площа». 1 серія. (К). 22.45 — Першість СРСР з фут-

22 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.30 — «День за днем». (Кіровоград). 16.45 — Телефільм. (Кіровоград). 17.00 — Колірне телебачення. Інтербачення. Урокисте засідання, присвячене 104-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Концерт. (К). 20.20 — «Апелювання». Телевізійний художній фільм. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «В ефірі». «Молодість». (М). 23.00 — Колірне телебачення. «Спортивний щоденник». (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Колірне телебачення. Урокисте засідання, присвячене 104-й річниці з дня народження В. І. Леніна. (М). 18.15 — Концерт. (К). 18.30 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.00 — Урокисте засідання, присвячене 104-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Концерт. (К). 21.50 — Художній фільм «Красна площа». (2 серія). (К). 23.00 — Програма «Час». (Відеозапис). (М).

23 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Колірне телебачення. Радіо-колонка гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Інтербачення. Для школярів. «Дячого хлопчиком пісня». (Ленінград). 10.00 — Колірне телебачення. Інтербачення. Військовий XVII з'їзд ВЛКСМ. (М). 16.45 — «На голівках наприкладках п'ятиріччя». (Львів). 17.05 — Українська література для учнів 10 класу. (К). 17.45 — Для дітей. «Павлівські казки». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Колірне телебачення. «Пісня не розтане з тобою». (М). 18.45 — Колірне телебачення. «На XVII з'їзді ВЛКСМ». (М). 18.55 — Колірне телебачення. Телевізійний багатосерійний художній фільм «Стара фортеця». 1 серія. (М). 20.00 — Колірне телебачення. Репортаж про відкриття XVII з'їзду ВЛКСМ. (М). 22.00 — Колірне телебачення. Спортивне свято, присвячене відкриттю XVII з'їзду ВЛКСМ. (М). По закінченні — новини. (М).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ВЛКСМ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.